

Újpest-Belsőváros

2006. 08. 20.

Juhász Emília

A NAPBA ÖLTÖZÖTT ASSZONY

Olvasandó (lectio): Zsolt 46
Heidelbergi Káté*: XXXI. Úrnap
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Jel 12

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük azt, amiről ez a zsoltár beszél, hogy velünk vagy, és hogy ezt számtalan módon megbizonyítottad. Legfőképpen akkor, amikor Fiadat, Jézus Krisztust elküldted erre a földre, emberi testben. Hogy velünk vagy, hogy adod nekünk Őt, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk. És köszönjük, hogy velünk vagy Lelked által. Ha nem látunk is, de hihetjük, hogy itt vagy. És velünk vagy a Te Igéidben, kijelentéseidben. Szólni akarsz most is hozzánk, s ezért gyűjtöttél össze minket. Urunk! Tedd késszé a Te Igéidre szíveinket! Tudod, hogy annyi mindenre készek tudunk lenni, annyi mindenre gyorsan mozdulunk, de amikor Te hívsz az engedelmességre, olyan nehezen hisszük el, hogy mit mondasz, hogy az nekünk szól, s olyan nehezen merjük Rád bízni magunkat. Urunk! Te munkáld bennünk az akarást, munkáld bennünk a vágyat! És könyörülj meg rajtunk, hogy hadd érthessük meg az Igének ezt a fejezetét is!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját. (Jel 2,10)

Igehirdetés

A 12. fejezettel új próféciasorozat kezdődik a Jelenések könyvében, amely végighalad a könyv utolsó fejezetéig. Bár ez a fejezet úgy ismerős, hogy a „Napba öltözött asszony”, de mondanivalóját tekintve a gonoszság erővel küzdő egyház életét mutatja be előttünk, Krisztus születésétől az ő dicsőséges visszajöveteléig. Megismerhetjük azt az üldöző hatalmat, amit a Sátán vonultat fel Isten Egyháza ellen, hogy megsemmisítse azt, de ugyanakkor megismerhetjük benne Isten végéremehetetlen szeretetét és hatalmát is, ahogyan a sok nehézségben küzdő egyház fölött ott tartja védő és óvó kezét, ahogyan a sok bajban, küzdelemben mégis diadalra vezeti az övéit. Ezt a kettősséget nézzük meg most ebben a fejezetben.

János apostol lát egy nagy jelet az égből: a napba öltözött asszonyt, lába alatta hold és fejében 12 csillagból álló korona. A Nap a fény, a világosság az élet szimbóluma. Ebbe van felöltözve, tehát nem a sajátja. Az egyház Krisztustól kapja a fényét, igazságát. Nincs olyan, hogy magunk igaza, nincs saját fényünk. Világosságot Ő gyűjt a mi szívünkben Jézus Krisztus által. Ez minden hívő embernek az életében így van. Lába alatt van a Hold. Írásmagyarázók ezt úgy értelmezik, hogy a Hold az Ószövetségi szertartási rendszert jelképezi. Lába alatt van, arra épül fel, de csak halvány a fénye. Vagy éppen a változandóságot jelenti. A korona a győzelem képe, a 12 csillag a teljesség, 12 törzs, 12 apostol, nem vehetnek rajta diadalt.

A középkori egyház egyértelműen Máriára vonatkoztatja ezt a képet és elmegy egészen odáig, hogy társmegváltói szereppel ruházza fel. A másik szélsőség meg az EU zászlót látja benne.

Ez az asszony szülni készül, kiált és szenved a szülésben. A nők a szülés alatt a legkiszolgáltatottabbak, tehetetlenek. Aki látott vagy átélt ilyet, az tudja, hogy nem túlzás, mert a szülés nehéz és fájdalmas dolog. A Biblia képei alapján a szülési fájdalmak a messiási kor kezdetét jelzik. Mennyi gyötrődés volt addig, mennyi várakozás, amíg megszületett a Messiás, Jézus Krisztus, az igaz ember, az Isten Fia, aki asszonytól született. Hosszú volt a vajúdás időszaka, sok gyötrelem, vereség, vergődés, míg eljött az idők teljessége: Krisztus születése, a karácsony.

Ugyanígy, mindig gyötrelmes az is, ha egy emberben megszületik az élet, Jézus Krisztus élete. Az sem megy gyötrődés, tusakodás és fájdalom nélkül. Ezt a fajta tusakodást az ember nem kerülheti el. A szülés kínja még csak természetes valahol, de az nem, hogy egy sárkány áll oda, hogy azonnal felfalja a születendő gyermeket. Ez a veres sárkány félelmetes, hét feje van és tíz szarva és fejein tíz korona. Ez a kép beszél a sárkány erejéről, félelmes voltáról,

hatalmáról. Fölötte áll minden élőlénynek, embernek és állatnak egyaránt. Képes a célját elérni, szinte letépi az égről a csillagok harmadrészét, képes sötétségbe taszítani a Földet. Az ég csillagainak harmadrésze jelképezi azokat az angyalokat, akik Sátánra hallgatva részesei lettek a lázadásnak: a démonvilágot. Az ösellenség, ama régi kígyó, aki emberölő volt kezdettől fogva. Nem véletlenül vörös, utal ez vérontására, ami megjelöli az ő útját, mert ahol ő jár, nyomában vérontás és pusztítás támad, békétlenség és ellenségeskedés; beleköt, amibe lehet, megkérdőjelezi Isten szavait és kijelentéseit, kételyt ébreszt, meghasonlást.

A Sátán célja az, hogy megölje a születendő gyermeket. Ott volt Betlehemben Heródes katonáinak képében, de ott volt végig Jézus nyomában, hogy eltérítse céljától, hogy ne menjen a keresztre. Képes birtokba venni az emberi szívet, gondolatokat, hogy mi is eszközei legyünk pusztító tervének.

Ez számomra eléggé félelmetes, mert ott van bennünk is a kapcsolópont ehhez, a régi ember, a testünk. Elindul valaki az élet útján és közben félelmetes erővel fogja támadni az ellenség kívül és belül egyaránt. Kétszeres erővel jelentkeznek a régi vágyak, a kísértések, hogyha lehet eltántorítsa, elbuktassa még a választottakat is. A tolvaj nem egyébért jön, minthogy lopjon, öljön és pusztítson.

Ahol valami készül az Isten tervei szerint, ott számíthatunk az ellenség támadására, elbizonytalanítására, összekuszálására is. Saját szívünkben is tetten érhetjük munkálkodását. Addig jó, amíg felismerjük, és harcolunk ellene. Ez a sárkány még az ég angyalaival is küzd, tusakodik, még azokat is meg akarja rendíteni. Nem játékról van itt szó, hanem véres komoly harcról, *nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk*. A mi új életünket akarja felfalni, bekebelezni, ha lehet még fizikailag is ellehetetleníteni, vérünket ontani.

Akiben ott van az élet, az nem kerülheti el ezt a harcot. Aki nem küzdi a maga harcait, annál bizony baj van! Mert akkor kérdéses, hogy elkezdődött-e az igazi élet, vagy hagyta, hogy a Sátán elaltassa. *A hit szép harcát* nekünk kell megharcolni, s abba nem lehet belealudni, ott nem lehet lustálkodni. Küzd az ember, elsősorban a saját maga szívével, hitetlenségével, megfáradásával, keménységével vagy épen puhányságával, szeretetlenségével és tehetetlenségével. Ott vannak szívünk mélyén még a titkos bűneink is, amikről Istenen kívül senki sem tud, de amiket az ördög jól kihasznál, hogy a sárba rántsön és ott is hagyjon. Lehet, hogy sok harcot megharcoltunk már az életben, de mindig jön újabb és újabb, amikben ugyanúgy meg kell állnunk és ugyanúgy szabályszerűen kell küzdenünk. Nem lehet kitérni, lehet feladni, mert nem koronáztatik meg az, aki nem szabályszerűen küzd.

De minél félelmetesebb a sárkány, minél hatalmasabbnak látszik, annál inkább nagyobb az Isten ereje és hatalma is! Az asszony megszüli a gyermeket, mert hiába minden ellenerő, neki meg kell születnie. A fiú vasvesszővel terelgeti majd a föld nemzettségeit. Nagy az ellentét, mert Istennél mindig másak az erőviszonyok. Góliát nagyon erősnek és félelmetesnek hatott, meg is rémült tőle

a zsidó nép, mégis jött egy gyermek, Dávid, aki legyőzte őt egy sima kövecskével, mert az Istennek úgy tetszett.

Úgy tetszett az Istennek, hogy gyermeket küld le a földre, aki kicsi és kiszolgáltatott és aki végigjárja a szenvedés útját. Ő fogja legyőzni a sárkányt, ő fog a kígyó fejére taposni a golgotai kereszten. Az Ő győzelméről beszélnek az evangéliumok. Nem árthat a sárkány a gyermeknek, de az asszonynak sem.

Az asszony elfutott a pusztába, ahol elkészített helye volt. A pusztta a szenvedés helye. Nem a pusztulás helye ugyanakkor, hanem a megmaradásé.

Mi szeretnénk elhagyni a pusztáinkat, szeretnénk komfortossá tenni, gyakran közelítjük meg határait, de Isten a pusztában tartja meg a népét, s éppen a bajok és a nehézségek között hordozza sasszárnyon. Az Isten népe benne él a világban, tápláltatik, mert átéljük azt nap mint nap, hogy szól az Isten, erőt ad az Isten. De a pusztta attól még pusztta marad, nem fog átváltozni Édenné. Itt a földön szenvedés, betegség, fájdalom van, amiket nem tudunk kikerülni, nem tudunk legyőzni, még akkor sem, ha nincs időnk a fájdalomra. Nem is a pusztától kellene félnünk, hanem attól, hogy elbukunk, hogy nem tudunk ellenállni a kísértéseknek, hogy elfeledkezünk az imádságról.

Hiába van viaskodás az égben, biztos a győzelem, mert Jézus győztes Úr, aki a döntő csatát megharcolta értünk. Ott van az evangélium is ebben a fejezetben. Mert az égből levetetett a Sátán, ő ott már nem tehet keresztbe semmit sem. Ott Jézus Krisztus uralkodik, *ott ül az atya Istennek jobbján és onnan jön majd el ítélni eleveneket és holtakat.*

A harc nem két egyenrangú fél között zajlik. Valaki keserűen ezt mondta nekem a héten: Harcolják meg ők ketten a maguk harcát, de engem hagyjanak ki belőle. De nem úgy áll a helyzet, hogy harcol egymással két isten a jó meg a rossz, hanem Isten csak egy van, akinek kezében van minden hatalom mennyen és a földön. Ez az Isten minket mélységesen szerető Isten, ezért nem kérdéses a harc végső kimenetele, mert nekünk olyan Istenünk van, aki legyőzte az ellenséget, aki el tud bánni vele teljesen. Harcainkban pedig nem vagyunk egyedül és kiszolgáltatva ellenséges erőknek. A vádló levetetett a földre, Isten előtt nem vádolhatja a választottakat. Még itt van jelen a földön, ezt érezzük tagjainkban, akkor, amikor valaki által megítéli életünket, akkor, amikor csábít a bűnre, s ha elbukunk, jogosan mutogat ránk ujjával. Fő eszközei a lázítás, a hazugságok, a pletyka. Azt akarja, hogy ne lássuk meg Isten kegyelmét, ne halljuk meg az Ő vezetését, ne értsük meg Igéit.

De a mennyben hangzik az örömeinek. És itt van az a bátorító üzenet: és ők legyőzték azt a Bárány véreért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért, és az ő életüket nem kímélték mindhalálíg. A Bárány véreért van nekünk is győzelmünk, aki benne hisz, azt minden vád alól feloldotta Jézus Krisztus. Senki nem képes magát megtisztítani. Bűneinkből csak a Bárány vére moshat tisztára. Ez a győzelem kezdete, a folytatás a Benne maradás, a meggyökerezés. Két lábón állhatunk a kősziklán.

Ez a titok: Benne elrejtőzni, Benne maradni, támadások közepette is, nem elhinni, amit az ellenség súg bárki által is a fülünkbe. Belőle táplálkozni, Őhöz kiáltani, szüntelen imádkozni, hogy kísértésbe ne essünk, *jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.*

Az imádság fontos előfeltétele a megmaradásnak. Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. A győzelem bizonyos, itt múlt időben is van. Erről a nagy örömről tudnia kell a föld lakosainak, hogy kibírják azt, ami még rájuk vár. Mert a harcnak ettől még nincs vége. Az ellenség itt lent jár már a földön, mint ordító oroszlán, tudja, hogy kevés ideje van. A háborúk mindig borzalmasak, de leginkább a végük, amikor már tudni lehet, hogy kié a győzelem, a vesztes tehetetlen dühében rombol, amit csak bír, ilyenkor a legkegyetlenebbek a diktátorok. Végleg csak az utolsó ítéletkor szűnik meg pusztító ereje. Kergetni kezdi az asszonyt, azaz az Egyházat, azokat, akik az Ő magvából valók, akik megőrzik Isten parancsolatait, és akiknél ott van Krisztus bizonyágtétele. Akik Istenhez közel vannak, azokat jobban támadja, azok magasabbról tudnak leesni. Senki sem bízhatja el magát, hogy egyszer győzelemre segített minket Jézus; még szükségünk van újra és újra a kegyelmes segítségére. De Krisztusban bizonyos a győzelem!

Ámen.

Imádkozzunk!

Dicsérünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te győztes Úr vagy, és ezt a győzelmet nem lehet elvenni Tőled, ez biztos, erősen megáll. Köszönjük, hogy erre a biztos alapra akarod helyezni az életünket, a gyülekezetet, az Egyházat. Köszönjük, Urunk, hogy bár kicsiny ez a sereg, de mégis a Te kezében van, és ezért vagyunk biztonságban, mert Te vagy a mi oltalmunk és erősségünk. Urunk! Könyörülj rajtunk, hogy tudjuk ezeket mindenkor hittel vallani: kísértéseinkben és támadások közepette is Hozzád menekülni, hogy Te légy a mi erőnk és mentsvárunk. Urunk, Istenünk! Eléd visszük a gyászolókat, a sírókat. Köszönjük az ígéretedet, hogy *„boldogok, akik sírnak, mert megvigasztaltatnak”*. Adj nekik vigasztalást, és adj nekik erőt! Segíts, hogy tudjanak továbblépni hittel, megújulva, Benned megerősödvé! S köszönjük azt Urunk, hogy Te vagy az, Aki megadod nekünk évről évre a kenyeret, mert gondoskodsz a mi testi tápláltságunkról is. Dicsérünk ezért, hogy ilyen gondviselő Istenünk vagy! Kérünk, hogy Te légy velünk az előttünk álló héten is! Ismered a mi harcainkat, jártj elöl, és add, hogy szabályszerűen tudjunk küzdeni!

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XXXI. ÚRNAPJA

83. Mi a kulcsok hatalmával való élés?

A szent evangélium hirdetése és a keresztyén egyházi fegyelem.

- E kettő által a mennyek országa a hívők előtt megnyílik, a hitetlenek előtt pedig bezárul.

(Mt 16,18-19; 18,15-18; Jn 20,22-23).

84. Mi módon nyílik meg és zárul be a mennyek országa az evangélium hirdetése által?

Oly módon, hogy Krisztus parancsa szerint minden hívőnek egyenként és együttesen hirdetik és nyilvánosan bizonyosságot tesznek afelől, hogy Isten a Krisztus érdeméért minden bűnüket megbocsátja, valahányszor az evangélium ígéretét igaz hittel elfogadják;

- viszont minden hitetlennek és képmutatónak azt hirdetik, hogy Isten haragja és az örök kárhozat mindaddig rajtuk marad, amíg meg nem térnek.

- E szerint az evangéliumi bizonyágtétel szerint ítél Isten, mind a jelen, mind a jövő életben.

(Mt 11,28; ApCsel 13,38-39; Róm 3,24-25; Ef 1,7; Ez 33,11; - Mt 3,7-8; Jn 3,18; 36; 8,24; - Mt 16,19; Jn 20,21-23; Róm 2,16).

85. Mi módon nyílik meg és zárul be a mennyek országa a keresztyén egyházi fegyelem által?

Oly módon, hogy Krisztus parancsa szerint azok, akik keresztyén név alatt nem keresztyén tanítást vallanak, vagy nem keresztyén módon élnek, miután néhány ízben atyafiságos intést kaptak, de tévelygéseikkel és bűneikkel nem hagynak fel, a gyülekezetnek vagy az általa evégre megbízottaknak bejelentetnek.

- És ha ezek intésére sem hajlanak, ezek kirekesztik őket a szent sákramentumoktól való eltiltással a keresztyén gyülekezetből, Isten pedig a Krisztus országából.

- De viszont, ha valóságos megjobbulást ígérnek és mutatnak fel, mint Krisztusnak és az egyháznak tagjai ismét visszafogadtatnak.

(Róm 16,17; 1Kor 5,11; 13; Tit 3,5; 2Jn 10,11; Mt 18,15-17; - 1Kor 5,2-5; 2Th 3,14-15; - 2Kor 2,6-8; 2Tim 2,25-26).